

Arrest

nr. 233 249 van 27 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, wordt op 20 maart 2019 door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van haar verblijf blijken. Op dezelfde dag wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Nadat verzoekster op 16 april 2019 wordt meegedeeld dat een verder onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming noodzakelijk is en dat zij wordt toegelaten tot het grondgebied, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 27 mei 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 mei 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger afkomstig uit Caracas. In 2012 werd u ontslagen omdat er in het bedrijf waar u werkte een nieuwe manager kwam. Nadien kon u sporadisch nog werken in een winkel en ging u aan de slag als informele zelfstandige. U kocht en verkocht voeding of wisselde munteenheden. In 2013 werd uw zoon onterecht veroordeeld voor moord, omdat er een slachtoffer gezocht werd voor een interne vete binnen de politie. Toentertijd vielen er agenten bij u binnen die schade berokkenden in uw woning en u aan ondervragingen onderwierpen. Eens uw zoon opgesloten zat, had u geen problemen meer ten gevolge daarvan. In 2017 en begin 2018 nam u in totaal deel aan 4 betogingen tegen de vasthouding van oppositieleider Leonardo Lopez en tegen het regime van Maduro. U ondervond tijdens deze betogingen geen persoonlijke problemen. Sinds uw deelname aan de betogingen kreeg u geen voedselpakketten meer. De algemene situatie in Venezuela werd steeds erger. U had honger en vond geen werk. U studeerde rechten, maar kon uw studies niet langer betalen. In september 2018 besloot u het land te verlaten. U vertrok op legale wijze per bus naar Peru. Daar verbleef u eerst drie maanden met een toeristenvisum. U werkte daar als keukenhulp en huishoudhulp. Nadien kreeg u een werkvergunning, waardoor u nog langer kon blijven. Aangezien u in Peru te maken kreeg met xenofobie en u daar als Venezolaanse ook geen werk meer vond, besloot u naar België te emigreren. Op 20 maart 2019 kwam u met uw paspoort op legale wijze aan in België. U diende in de luchthaven meteen een verzoek om internationale bescherming in, waarna u werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole. U wilt niet terugkeren naar Venezuela omdat u daar opnieuw honger zou lijden en geen werk zou vinden.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 12 juli 2018; kopieën van de identiteitskaarten van uw moeder, uw zussen Y. (...) en G. (...), en uw drie kinderen; een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw zus N. (...); kopieën van de geboorteaktes van uw zoon K. (...) en uw dochter K. (...); een kopie van uw eigen geboorteakte, uitgereikt op 6 februari 2012; kopieën van uw inschrijving, betalingsbewijs en puntenlijsten van de universiteit Santa Rosa; en diploma en puntenlijst van de technische middelbare school; een kopie van uw tijdelijke werkvergunning in Peru; en verschillende internetartikelen betreffende de algemene situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Volgens uw verklaringen verliet u Venezuela omdat er honger en werkloosheid is en omdat u uw studies niet kon verderzetten (CGVS p. 12, 16). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze problemen kaderen in de algemene humanitaire situatie en van louter socio-economische aard zijn. U nam dan wel deel aan een viertal betogingen, waardoor u geen voedselpakketten meer kreeg (CGVS p. 7, 13), u stelde verder dat u geen politieke activiteiten had en dat u geen problemen heeft met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS p. 9). Het loutere feit dat u aan een viertal demonstraties deelnam, volstaat niet om aan te nemen dat u bij een terugkeer persoonlijk geviséerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten, gelet op de massale opkomst bij dergelijke betogingen, die door uw eigen verklaring dat er miljoenen betogers waren (CGVS p. 13), onderschreven wordt.

In verband met uw opmerking dat uw paspoort zal afgepakt worden bij een terugkeer naar Venezuela (CGVS p. 16) kan opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter

omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Dat u niet specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u probleemloos met uw eigen paspoort legaal het land verlaten hebt vanuit een internationale luchthaven.

U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bijgevolg geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. X). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een

onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ook na uw ontslag in 2012 nog kon werken als winkelbediende en dat u nadien geen werk meer gezocht hebt omdat u bezig was met de zaak van uw zoon en met uw studies (CGVS p. 14). Daarnaast had u inkomsten uit informele handel die u voerde door de verkoop van voeding of het wisselen van munten (CGVS p. 3). Uw moeder kreeg een pensioenuitkering (CGVS p. 6) en uw broer en zus werken als ambtenaar (CGVS p. 6). De vader van uw kinderen, die als inspecteur werkt bij CICPC, staat u bovendien bij in het onderhoud van de kinderen (CGVS p. 5). Daarenboven beschikt uw moeder over haar eigen woning en heeft zij daarbovenop nog een strandhuis in de staat Miranda (CGVS p. 3-4). Ook bleek dat u na uw auto'-ongeval toegang had tot medische zorg (CGVS p. 15) en dat ook uw moeder, die onlangs haar pols gebroken had en aan haar vinger geopereerd werd, medisch werd opgevolgd (CGVS p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar uw gezondheidstoestand en aanvoert dat er in Venezuela na uw operatie geen middelen waren in het ziekenhuis (CGVS p. 12), wijst het Commissariaat-generaal erop dat de beoordeling van de toegang tot adequate medische zorg een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat er evenmin reden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer vervolgd zal worden of een reële kans op ernstige schade loopt ten gevolge van de naar uw bewering ontorechte veroordeling van uw zoon. Hierbij dient benadrukt te worden dat de beoordeling van een verzoekers nood aan internationale bescherming op individuele merites gedaan wordt. Ofschoon agenten bij u binnenvielen tijdens het onderzoek en materiële schade aanbrachten in uw woning en u ondervroegen, heeft u persoonlijk geen problemen meer gehad met de autoriteiten sinds zijn veroordeling in 2013 (CGVS p. 9). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat dit bij een terugkeer wel het geval zou zijn.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw paspoort en geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet in vraag worden gesteld. De identiteitsbewijzen van uw moeder, zussen en kinderen staven hun identiteit, waaraan evenmin getwijfeld wordt. De bewijzen van uw inschrijving aan u de universiteit en uw diploma van de middelbare school staven uw opleidingsniveau, doch dit is evenmin van belang voor de beoordeling van uw verzoek. Uw werkvergunning voor Peru onderschrijft dat u daar een aantal

maanden op legale wijze kon werken, docht dit wordt niet betwist en onderschrijft des te meer de louter economische aard van uw vertrek uit uw land van herkomst. De internetartikelen die u neerlegde geven allemaal blijk van de humanitaire crisis die heerst in Venezuela, die, zoals hierboven uiteengezet, erkend wordt door het Commissariaat-generaal, doch hiermee kan u geenszins een geïndividualiseerde vrees bij terugkeer aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van oordeel dat de commissaris-generaal *in casu* op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekster wijst vervolgens op de definitie van het begrip 'vluchteling', zoals omschreven in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en gaat in op een aantal principes die UNHCR in een rapport van 2 december 2016 over de toepassing van het Verdrag van Genève in een situatie van gewapend conflict en geweld, zoals de situatie in Venezuela er volgens haar een is, uiteenzet.

Verzoekster merkt verder op dat de situatie in Venezuela zeer complex is en gekenmerkt wordt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zij betoogt dat uit de objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en *Inter-American Commission on Human Rights* (IACHR) waarnaar zij verwijst, blijkt dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie, die volgens voorspellingen enkel zal verergeren.

Verzoekster geeft aan dat zij Venezuela verliet omdat er daar honger en werkloosheid is en ook omdat zij haar studies niet kon verderzetten. Zij bevestigt dat zij geen politiek profiel heeft als dusdanig, maar dat zij ten gevolge van haar deelname aan vier betogingen geen voedselpakketten meer toebedeeld kreeg. Zij stelt dat zij geen hoop meer had op een "normaal" leven en dat zij geen andere uitweg zag dan haar land van herkomst te verlaten. Verzoekster geeft aan dat zij Venezuela op legale wijze kon verlaten, maar dat zij in geval van terugkeer represailles van overheidswege vreest.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, merkt verzoekster op dat uit de COI Focus van 4 april 2019, die door verwerende partij middels een aanvullende nota werd bijgebracht, blijkt dat de veiligheidssituatie in Venezuela bijzonder complex en extreem gewelddadig is en dat het land riskeert om binnenkort in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken. Verzoekster citeert vervolgens uit enkele bronnen over het geweld in Venezuela en de impact daarvan op het dagelijks leven van de bevolking.

Vervolgens gaat verzoekster in op de algemene socio-economische situatie in Venezuela en betoogt zij, onder verwijzing naar informatie waaruit zij citeert, dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in haar elementaire basisbehoeften, dat er zich voedseltekorten voordoen waardoor vooral vrouwen en kinderen ernstig worden geraakt, dat een verslechtering van de gezondheidszorg gepaard gaat met een toename van epidemieën, dat de staat bewust weigert de situatie van de bevolking te verbeteren door humanitaire hulp te weigeren, dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder beperkt wordt door ze afhankelijk te maken van loyaleit aan de heersende partij en door corruptie, en dat vervolging wegens een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden.

Verwijzend naar voormeld rapport van UNHCR, merkt verzoekster vervolgens op dat het feit dat een conflict een impact heeft op een grote groep mensen of op burgers in het algemeen het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet in de weg staat, en de gegrondheid van de vrees in tegendeel versterkt. Verzoekster wijst erop dat personen die een situatie

van gewapend conflict en geweld ontvluchten geen risico of schade dienen aan te tonen die hen onderscheidt van anderen in dezelfde situatie. Dit principe toepassend op de situatie in Venezuela, betoogt verzoekster dat niemand gespaard blijft van de socio-economische situatie behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid en dat een zeer groot aantal Venezolanen volgens UNHCR nood hebben aan internationale bescherming.

Opnieuw verwijzend naar voormelde principes van UNHCR, wijst verzoekster er voorts op dat de commissaris-generaal haar vrees prospectief, *i.e.* naar de toekomst toe, dient te beoordelen. Wat betreft het vereiste causaal verband tussen de vrees voor vervolging en de vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève, laat verzoekster gelden dat de mensenrechtenschendingen die door het Venezolaanse regime worden gepleegd ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn. Zij licht toe dat het geweld in Venezuela moet worden gezien binnen de ontwikkeling van het land onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht met de totale afbraak van de democratie en de rechtstaat als gevolg.

Vervolgens betoogt verzoekster dat het gezien de algemene verspreiding van het geweld en de socio-economische crisis in Venezuela niet mogelijk is om een intern vluchtalternatief toe te passen overeenkomstig de voorwaarden die UNHCR stelt.

Tot slot gaat verzoekster nog op algemene wijze in op de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verklaarde vrees voor vervolging, de rol die de neergelegde documenten daarin kunnen spelen en het principe van het voordeel van de twijfel.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoekster aan dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) loopt en verwijst zij naar wat zij in het eerste middel heeft uiteengezet.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart in essentie dat zij haar land van herkomst verlaten heeft omwille van de slechte socio-economische situatie aldaar. Zij maakt melding van een gebrek aan financiële middelen om voedsel te kopen en haar studies verder te zetten en van het feit dat zij werkloos zou zijn geweest sinds 2012. Tevens haalt verzoekster aan dat zij geopereerd is na een autoaccident op 4 juli 2016 en dat er geen middelen waren in het ziekenhuis. Daarnaast wijst verzoekster op de situatie van haar zoon, die een straf uitzit na te zijn veroordeeld voor de moord op een politieagent en die volgens haar ook honger lijdt.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot bovenstaande vluchtmotieven op goede gronden oordeelt dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid. Volgende pertinente motieven schragen dit oordeel op voldoende wijze:

"Volgens uw verklaringen verliet u Venezuela omdat er honger en werkloosheid is en omdat u uw studies niet kon verderzetten (CGVS p. 12, 16). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze problemen kaderen in de algemene humanitaire situatie en van louter socio-economische aard zijn. U nam dan wel deel aan een viertal betogingen, waardoor u geen voedselpakketten meer kreeg (CGVS p. 7, 13), u stelde verder dat u geen politieke activiteiten had en dat u geen problemen heeft met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS p. 9). Het loutere feit dat u aan een viertal demonstraties deelnam, volstaat niet om aan te nemen dat u bij een terugkeer persoonlijk geviséerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten, gelet op de massale opkomst bij dergelijke betogingen, die door uw eigen verklaring dat er miljoenen betogers waren (CGVS p. 13), onderschreven wordt.

In verband met uw opmerking dat uw paspoort zal afgepakt worden bij een terugkeer naar Venezuela (CGVS p. 16) kan opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Dat u niet specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u probleemloos met uw eigen paspoort legaal het land verlaten hebt vanuit een internationale luchthaven.

U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bijgevolg geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

(...)

In de mate dat u verwijst naar uw gezondheidstoestand en aanvoert dat er in Venezuela na uw operatie geen middelen waren in het ziekenhuis (CGVS p. 12), wijst het Commissariaat-generaal erop dat de beoordeling van de toegang tot adequate medische zorg een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat er evenmin reden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer vervolgd zal worden of een reële kans op ernstige schade loopt ten gevolge van de naar uw bewering onterechte veroordeling van uw zoon. Hierbij dient benadrukt te worden dat de beoordeling van een verzoekers nood aan internationale bescherming op individuele merites gedaan wordt. Ofschoon agenten bij u binnenvielen tijdens het onderzoek en materiële schade aanbrachten in uw woning en u ondervroegen, heeft u persoonlijk geen problemen meer gehad met de autoriteiten sinds zijn veroordeling in 2013 (CGVS p. 9). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat dit bij een terugkeer wel het geval zou zijn.

(...)

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw paspoort en geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet in vraag worden gesteld. De identiteitsbewijzen van uw moeder, zussen en kinderen staven hun identiteit, waaraan evenmin getwijfeld wordt. De bewijzen van uw inschrijving aan u de universiteit en uw diploma van de middelbare school staven uw opleidingsniveau, doch dit is evenmin van belang voor de beoordeling van uw verzoek. Uw werkvergunning voor Peru onderschrijft dat u daar een aantal maanden op legale wijze kon werken, docht dit wordt niet betwist en onderschrijft des te meer de louter economische aard van uw vertrek uit uw land van herkomst. De internetartikelen die u neerlegde geven allemaal blijk van de humanitaire crisis die heerst in Venezuela, die, zoals hierboven uiteengezet, erkend wordt door het Commissariaat-generaal, doch hiermee kan u geenszins een geïndividualiseerde vrees bij terugkeer aantonen."

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar vluchtmotieven, en het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op haar beweerde vrees voor represailles vanwege de Venezolaanse overheid, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover

waarbij geconcludeerd werd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela zal worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan zij refereert in haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster aanvoert dat zij in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, dient zij zich te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ook na uw ontslag in 2012 nog kon werken als winkelbediende en dat u nadien geen werk meer gezocht hebt omdat u bezig was met de zaak van uw zoon en met uw studies (CGVS p. 14). Daarnaast had u inkomsten uit informele handel die u voerde door de verkoop van voeding of het wisselen van munten (CGVS p. 3). Uw moeder kreeg een pensioenuitkering (CGVS p. 6) en uw broer en zus werken als ambtenaar (CGVS p. 6). De vader van uw kinderen, die als inspecteur werkt bij CICPC, staat u bovendien bij in het onderhoud van de kinderen (CGVS p. 5). Daarenboven beschikt uw moeder over haar eigen woning en heeft zij daarbovenop nog een strandhuis in de staat Miranda (CGVS p. 3-4). Ook bleek dat u na uw auto'-ongeval toegang had tot medische zorg (CGVS p. 15) en dat ook uw moeder, die onlangs haar pols gebroken had en aan haar vinger geopereerd werd, medisch werd opgevolgd (CGVS p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die deze motieven weerleggen of ontkrachten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de

staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN